

HET GEHEIM VAN SCHEMEREILAND

Kris Terwindt

Het
geheim
van
Schemer-
eiland

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Van Kris Terwindt verscheen bij Lemniscaat
Kauw van jou

© Kris Terwindt, 2026

Omslag, binnenwerkillustraties en boekverzorging: Eef Verburg

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026

ISBN 978 90 477 1792 8

NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en extra's op www.lemniscaat.nl

PROLOOG

Survival of the fittest

Natuurlijk weet ik nog hoe ik terug moet. Wat dacht jij dan? Dat ik een beetje onderuitgezakt op die achterbank heb gehangen? Spelletje op mijn telefoon, muziekje, beetje niksen. Zeker lekker in slaap sukkelen? En dan ineens mijn moeder: 'We zijn er!'

Dacht het niet!

Bij detective Harding gaat het ook altijd zo. De boeven ontvoeren een of andere schurk, want, weet ik veel, hij heeft wapens gestolen of iemand verlinkt aan de politie. Ze doen hem een blinddoek voor, een stuk tape over de mond, handen gekneveld. En hup de kofferbak in, gas op de plank. Dacht je dat die kerel in die kofferbak op zijn gemakje zijn telefoon erbij pakt? Een spelletje speelt? Misschien een dutje doet? Op welke planeet leef jij?

Hij spitste... Ja, ik zeg hij, omdat de meeste misdaden door mannen worden gepleegd. Dat is onderzocht. Wist je dat? Het is echt waar. Harding zei het een keer. En het was ook op het jeugdjournaal. Vrouwen schijnen veel braver te zijn. Met de nadruk op schijnen, want jeminee... meiden... Zó gemeen. Achterbaks. Kleinzerig ook, niet normaal.

Laatst, bij gym, zwiepte ik gewoon aan het touw, raakte ik heel even de wang van Sari met mijn schoen. Het was maar een zacht tikje. Blèren dat ze deed. Nou, dat.

Maar ik dwaal af.

Dus... Hij – in die kofferbak – spitst zijn oren en probeert natuurlijk zo nauwkeurig mogelijk de route in kaart te brengen. Bochten, remmen, optrekken. Drukke weg, rustige weg. Een trein die langsdendert mischien.

Uiteindelijk wordt hij gedumpt op een afgelegen industrieterrein onder een grijs viaduct, om daar... Nou ja, je snapt het wel. Maar dan neemt hij de benen. Rent hij net hard genoeg om zijn ontvoerders af te schudden. Die proberen hem natuurlijk wel te pakken, maar omdat hij goed heeft opgelet, kent hij de route en raakt hij ze kwijt.

Nou, dat bedoel ik dus.

Dat heb ik net ook gedaan.

Kwestie van instinct.

‘Elk detail telt,’ zegt Harding altijd.

Oké, ik was niet geblinddoekt.

Ook niet gekneveld trouwens. Zou wat zijn als mijn bloedeigen moeder...

En, oké, ik zat dus gewoon op de achterbank. Maar ik heb supergoed opgelet. En nu weet ik precies waar ik ben. En hoe ik naar huis moet als ik er genoeg van heb. Als ik me rot erger of me dood verveel en het echt niet langer uithoud bij dat mens.

Het is gewoon een kwestie van richting de bushalte lopen, de straat uit, en dan met de bocht mee naar rechts. Op de rotonde rechtdoor over een soort dremfeltje. En dan over een heuvel, en gewoon via de snelweg – borden volgen – naar huis.

Simpel als wat.

Al twijfel ik wel een beetje over die rotonde. Dat zou ook rechts kunnen zijn. Maar dat zie ik dan wel. Detective Harding heeft ook niet alles van tevoren uitgedacht.

En ik moet natuurlijk andersom denken hè, dus een foutje is zo gemaakt. Maar als ik op die rotonde sta, dan weet ik wel of het links of rechts moet zijn.

Ik laat me niet zomaar ergens dumpen. Wat denkt mijn moeder wel? En al helemaal niet bij háár.

O, ik ben trouwens Rits.

Maurits Pedro Raphus om precies te zijn. Mijn vader heeft me naar de ontdekker van de dodo genoemd. Dat is een vogel. Ik weet het, dat is vreemd, maar dat is hij ook een beetje. Hij is echt verliefd op dat beest.

Ik niet hoor. Gelukkig niet zeg!

Ik hou meer van normale dingen. Met Gio naar het zwembad gaan bijvoorbeeld, of bij hem afspreken om filmpjes te kijken. Gio is mijn beste vriend. Hij is net verhuisd. Maar dat verandert niks. Hij blijft gewoon mijn beste vriend.

Ik hou trouwens ook heel erg van boterhammen met pindakaas en een dun laagje hagelslag. En dan heel even in het tosti-ijzer.

En ik ben verslaafd aan *Coppers*. Dat is een politieserie, over detective Harding. Maar dat had je waarschijnlijk al in de gaten.

Zo, nu weet je alles.

Het spijt me, ik kan je niet vertellen waarom het niet lukt. Waarom het steeds misgaat. Alles in de soep loopt. Het steeds een zootje wordt van heb ik jou daar. Ook al doe ik echt mijn best. Meestal. Een beetje. Nou ja, in ieder geval op mijn manier.

Maar ik wil het echt wel proberen.

Soms is het gewoon té moeilijk. Té veel gedoe. Dan zie ik door de bomen het bos niet meer. Zoals nu. Hier. Bij Slagroomsoes. Ze is best wel aardig hoor, en ze doet ook echt haar best, dat weet ik heus wel, maar het is gewoon te ingewikkeld. En dan doe ik dingen. Zoals Abdel een klap voor zijn kop geven. En dan worden mensen boos.

Zo hard was die lel nou ook weer niet. En ik deed het geeneens expres.

Oké, Abdel slaan wel, maar de rest bedoel ik.

Maar ja, dat het per ongeluk gaat (meestal), dat kan niemand iets schelen.

Echt.

Ik zweer het je.

Dus daarom schrijf ik dit dagboek. Voor jou. Zodat je het snapt. Zodat je snapt waarom het niet gelukt is. Later, bedoel ik, als ik je vind en jij dit leest.

Ik kan gewoon echt niet anders.

Dan weet je dat alvast.

Ping